

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1092

17.02.2024 (135)

Michael Kühnen

De tweede revolutie Deel I: Geloof en strijd

Deel 5

Deze gemeenschap van naties is nog steeds een droom, maar mensen worden zich steeds meer bewust van de dreigende ontwikkeling. Zelfs burgerlijke commentatoren hebben het er al over dat het Oost-West-conflict plaats moet maken voor het Noord-Zuid-conflict - de beslissende strijd tussen de blanke en de gekleurde wereld. En dit is het beginpunt van de strijd:

Met de continenten Europa, Amerika en Australië, evenals zuidelijk Afrika, domineren de Ariërs de rijkste naties van deze wereld; hier voelt men de hartslag van de mensheid; hier is de bakermat van technische en wetenschappelijke vooruitgang; hier zijn ook nog steeds de sterkste wapens en de grootste macht - superieure kennis.

De gekleurde volkeren van Azië en Afrika hebben een doelgericht bondgenootschap gevonden. Na eeuwen van minachting die de Aziaten voelden voor de raciaal inferieure neger, vormen ze nu een gemeenschappelijk front in de VN. Deze alliantie is nog fragiel. De problemen van de afzonderlijke landen zijn te verschillend, de lokale spanningen te groot:

Maar de gekleurde mensen hebben begrepen hoe immens hun collectieve macht kan zijn. Deze uitgangssituatie is niet stabiel, de grenzen van het leefgebied van de

individuele rassen zijn niet precies afgebakend. Er lijkt een nauwkeurig plan achter de ontwikkeling van de afgelopen decennia te zitten:

Het beroep op het eeuwige slechte geweten van de blanke man bracht hem ertoe om de heerschappij over Azië en Afrika bijna zonder slag of stoot op te geven; het slechte geweten brengt de blanke naties er nu toe om steeds meer toe te geven aan de eisen van de ontwikkelingslanden en door de knieën te gaan voor de chantage; het slechte geweten zal ons ertoe brengen de strijd van onze broeders van het ras in zuidelijk Afrika de rug toe te keren, ons terug te trekken in de kern van onze habitat, als op een door storm geteisterd maar veilig eiland, en met een zielige stem te smeken om een beetje vrede en rust. Maar dit eiland bestaat alleen in onze verbeelding.

Toenemende rassenvermenging en het slimme beroep op de verenigde belangen van alle ontwikkelingslanden dreigt Zuid- en Midden-Amerika van ons af te pakken, dat de geïndustrialiseerde landen hebben laten verworden tot ellende in plaats van het te redden voor het blanke ras. In Noord-Amerika pleiten sentimentele blanke linkse liberalen en Democraten - verraders van hun ras - voor rassenvermenging en gelijke rechten voor de zich snel vermenigvuldigende negers. Zelfs hier, waar de macht en kracht van de blanke man het duidelijkst is, wordt ons ras al dodelijk bedreigd, er ontstaat een cultuurloze mengelmoes van volkeren die zich niet langer verbonden voelen met het lot van de Ariër. Maar laten we niet vergeten dat zich hier verdedigende krachten hebben gevormd, rasbewuste organisaties, waarvan er één - de NSDAP/buitenlandse organisatie - de verdienste heeft het nationaalsocialisme in Duitsland nieuw leven in te hebben geblazen. En dan zien we Europa, het thuis van de blanke man, dat nog niet van binnenuit bedreigd lijkt - zo zien tenminste de meeste Duitsers het, die nog in individuele verschijnselen geloven als ze de vele negers, Aziaten, Turken en Arabieren in het stadsbeeld zien. Maar Engeland en Frankrijk hebben hun eerste rassenrellen al gehad, andere landen zullen volgen. En steeds weer hetzelfde beeld:

In het begin wordt de instroom van vreemd-rationale elementen stilzwijgend goedgekeurd. Als het er dan genoeg zijn, ontdekt men een "minderheidsprobleem", maakt men zich zorgen over de achterstelling en discriminatie van deze mensen en eist men gelijke burgerrechten en rassenvermenging.

We kunnen dit overal waarnemen: eerst in Zuid-Afrika en Zuid-Amerika, later in Noord-Amerika, vandaag al in Engeland en Frankrijk en morgen waarschijnlijk in de Federale Republiek. Er lijkt hier een waanzinnig plan aan het werk te zijn om het Arische ras van de wereld te laten verdwijnen. De contouren van dit plan zijn duidelijk, we geloven te weten wie erachter zit, en de verdediging ertegen is een

gemeenschappelijke taak voor alle Blanken.

Wat moet ik doen?

We staan op een kruispunt:

Of we kiezen de comfortabele weg van de capitulatie en dus de geleidelijke ondergang, of de gevaarlijke weg van de strijd. Wij Nationaal Socialisten hebben gekozen voor de strijd! Samen met honderdduizenden rasbewuste blanken over de hele wereld. Het is moeilijk om ons dat te bekennen:

We hebben geen rijkdom, nergens in deze wereld:

Vervolging, gevangenis en dood wachten op ons, maar we worden gedreven door een gevoel van verantwoordelijkheid tegenover onze zonen, we hebben onze plicht erkend, we zullen onze plicht doen!

Velen zijn het met ons eens, slechts weinigen vechten met ons. Het is tenslotte zo comfortabel en gemakkelijk om je te laten drijven. Het leven kan zo mooi zijn en wie wil zijn middenklassebestaan verliezen? En dan knikken ze met hun hoofd als je ze vertelt dat de blanken in zuidelijk Afrika niet op het zwarte continent thuishoren, dat rassenvermenging iets natuurlijks is (alleen niet als je eigen dochter ..., maar waarom het ergste vrezen, zoveel negers zijn er nog niet in Duitsland), dat de rijkdom van de wereld beter verdeeld zou moeten worden. Het is zo gemakkelijk om "ja" te zeggen en zo moeilijk om je eigen mening te vormen en er dan voor op te komen. Maar eigenlijk is het heel eenvoudig: als er niet genoeg is voor iedereen (en dat is de situatie), dan moet je het met elkaar eens zijn, als dat niet mogelijk is, dan moet je vechten.

Als we zelfs maar beginnen te reageren op de eisen van de gekleurde mensen, zal dat voor ons het einde van het industriële tijdperk betekenen, een terugval naar armoede en barbarij. Het is onze plicht tegenover de nog steeds nietsvermoedende volkeren om dit duidelijk te zeggen. We kunnen de tijd niet terugdraaien - het koloniale tijdperk, het tijdperk van de wereldrijken is voorbij. Maar de noodzaak van het veiligstellen van een leefruimte waarin grondstoffen en industrie, boerenstand en wetenschap even overvloedig aanwezig zijn - die noodzaak is gebleven. De Arische wereld moet de controle over de grondstofvoorraden terugwinnen!

Ik ben me ervan bewust dat veel lezers mijn opmerkingen te dramatisch zullen vinden. De problemen maar ook de hoop voor de toekomst die voor ons voortvloeien uit de eis van een Arische gemeenschap van naties lijken te theoretisch, te ver weg. Daarom wil ik de alternatieven van overgave en strijd

nogmaals in detail presenteren. Ik weet dat deze presentatie slechts primitief en schematisch kan zijn; het is geen exacte voorspelling, maar een verduidelijking van reële ontwikkelingslijnen:

Overgave:

De democratieën van het Westen houden vast aan de macht, zelfs terwijl ze worden opgeschrikt door crises. De binnenlandse politieke situatie in Frankrijk en Engeland is verwarrend, het conventionele partijstelsel valt uit elkaar, de constante instroom van gekleurde immigranten leidt regelmatig tot rassenrellen in de grote steden. Ondertussen heeft de Bondsrepubliek Duitsland, onder druk van het buitenland en binnenlandse opiniemakers, haar vreemdelingenwetgeving versoepeld: buitenlandse werknemers die hier al vele jaren zijn en mensen met een Duitse vrouw worden burgers.

De BRD is zo een populair immigratieland geworden, de regelgeving leidt tot een lawine van gemengde huwelijken. De buitenlandse arbeiders krijgen stemrecht, de Duitsers vinden er niets mis mee om opeens een Turkse burgemeester te hebben. In de grote steden ontstaan sloppenwijken en er is een nieuw proletariaat ontstaan, verblind door de rijkdom van zijn omgeving. Dit is de tweede generatie buitenlandse arbeiders, dakloos en ontheemd, ontevreden met hun lot, vormen ze criminele jeugdbendes. De autochtone Duitse bevolking trekt zich terug in de goed onderhouden buitenwijken en laat de binnensteden over aan de buitenlanders.

Er heerst relatieve vrede in de Verenigde Staten, de eis van de negers voor volledige gelijkheid is grotendeels ingewilligd. Het is nu niet meer mogelijk dat een Amerikaan tot president van de VS wordt gekozen zonder een zwarte vice-president. Op een gegeven moment wordt de president het slachtoffer van een moordaanslag! Voor het eerst wordt een zwarte man de machtigste man ter wereld!

Ondertussen wordt er op een permanente conferentie tussen ontwikkelingslanden en geïndustrialiseerde landen gestreden voor een rechtvaardige economische wereldorde. Uit wanhoop weren verantwoordelijke staatslieden in het Westen de onmatige wensen van Aziaten en Afrikanen af, op zoek naar en uiteindelijk gevonden door gematigde kleurenleiders die beseffen dat hun eisen de ineenstorting van de wereldeconomie zullen veroorzaken. Er worden compromissen gesloten, maar de gematigden worden gesteund door revolutionairen die in Moskou of Peking zijn opgeleid.

De zwarte president van de VS dwingt de recalcitrante Europese staten uiteindelijk om een oplossing te accepteren die de economieën van hun landen hard treft, maar in eerste instantie de ontwikkelingslanden tevreden stelt. De nieuwe economische wereldorde leidt tot massale werkloosheid en interne onrust in de Europese staten.

Regeringen vallen en nieuwe communistische regimes komen aan de macht. In andere staten pleegt het leger staatsgrepen en draait de maatregelen terug, waarbij buitenlandse druk wordt weerstaan. Als reactie voeren ontwikkelingslanden boycotmaatregelen in waartegen geen voorzorgsmaatregelen worden genomen. -
UIT -

Is het nu allemaal nog zo ver weg, zo onvoorstelbaar? Alleen sciencefiction? Ik denk dat iedereen weet dat deze, of een soortgelijke horror, heel goed onze toekomst zou kunnen zijn.

Strijd:

De toenemende economische moeilijkheden leiden ertoe dat communistische en "neonazistische" revolutionaire bewegingen sterker worden in de Europese staten. Het volk, ontevreden met het democratische systeem en vol angst voor het communisme, roept om de sterke man.

In een land, misschien Italië of Engeland, triomferen nationale, misschien zelfs nationaal-socialistische bewegingen die nu overal soortgelijke groepen steunen om het isolement te doorbreken waarin die staat onvermijdelijk terecht is gekomen. Uiteindelijk wordt er in Europa een nieuwe orde gevestigd, die al in de Tweede Wereldoorlog was voorbode. De kleine Europese staten oriënteren zich onvermijdelijk op de Federale Republiek, de enige grote Europese macht. Er worden programma's ontwikkeld om gekleurde minderheden te repatriëren, Duitsland gooit binnen een jaar alle buitenlandse werknemers eruit. De Europese staten, die nu nauw samenwerken onder Duits leiderschap, breken met de suprematie van de VS.

Om de aanvoer van grondstoffen veilig te stellen, maakt een handig buitenlands beleid gebruik van de traditionele Duits-Arabische/Duits-Perzische vriendschap.

Gulle Duitse en Europese hulp stabiliseert Iran en een anti-Israëliësch beleid wint het hart van de Arabische natie, die - teleurgesteld door de VS en de USSR - zich nu wendt tot de derde wereldmacht, Europa, dat nationaalsocialistisch is geworden. Zonder het tot oorlog te laten komen, bevorderen de West-Europeanen nationalistische opstandbewegingen achter het ijzeren gordijn, steunen ze de nationale vrijheidsstrijd van de door het bolsjewisme onderdrukte volkeren en maken ze zo de historische situatie mogelijk waarin Duitsland zijn eenheid hervindt.

De successen van een nationaalsocialistisch Europa hebben een signaalwerking voor Noord-Amerika; daar wint het idee van de Arische gemeenschap van volkeren, waarvan Europa een succesvol voorbeeld is, net als in Australië nieuwe

vrienden. Uiteindelijk zal er een gemeenschap van Arische volkeren zijn die meesters zullen zijn van een nieuw geordende wereld; een gemeenschap die voor lange tijd een geweldige toekomst zal openen voor deze door crisis geteisterde planeet, onder leiding van de blanke man.

Dit is ons pad naar het Derde Millennium; dit is ons idee van een natuurlijke wereldorde. De raciale fundamenteën van onze wil en de belangen van ons volk eisen dat de nationale revolutie van weleer een wereldrevolutie wordt! In deze nieuwe orde zal Groot-Duitsland echter zijn oude bestemming herontdekken: als erfgenaam van het Romeinse wereldrijk West-Europa verenigen en als kernvolk van het Arische ras de wacht houden in het Oosten als schild van het blanke ras tegen Azië!

DE JURIDISCHE STRIJD

Er is altijd beweerd dat het nationaalsocialisme in 1945 verdween zonder een spoor na te laten. Dit is een leugen van de democraten. De NSDAP was ontbonden, haar leiders gearresteerd of vermoord, het hele Duitse volk onderworpen aan een massale hersenspoeling die zijn weerga in de geschiedenis niet kende. Onder deze omstandigheden is het verbazingwekkend hoe snel de Duitse vrijheidsbeweging zich organiseerde en, onder steeds wisselende namen, tussenbeide kwam in de naoorlogse politiek.

Nauwelijks was de geallieerde toestemmingsvereiste voor het oprichten van politieke partijen opgeheven of in 1949 werd de Socialistische Reichspartij (SRP) opgericht. De SRP raasde als een wervelwind door de West-Duitse Bondsrepubliek:

De oprichting van de regionale verenigingen, de grootschalige bijeenkomsten en de verkiezingsuccessen volgden elkaar op. De Socialistische Rijkspartij verkondigde de historische waarheid over Adolf Hitler, beleden een nationaal socialisme, de nationale gemeenschap van alle Duitsers en het Duitse Rijk. De beweging leverde al de eerste burgemeesters en in Nedersaksen werd onderhandeld over deelname aan de regering.

De SRP bewees dat het Duitse volk zelfs na de nederlaag in de wereldoorlog nog geïnspireerd kon worden. Aan het hoofd van de beginnende wedergeboorte kwam de oude partijcameraad Dr. Duris en vooral generaal Remer, die op 20 juli 1944 de coup poging door reactionaire officieren versloeg. Op 20 juli 1944 versloeg hij de coup poging door reactionaire officieren en redde daarmee de eer van de Duitse Wehrmacht in de ogen van de geschiedenis. De partij won tot 12% van de stemmen bij de deelstaatverkiezingen en aanzienlijk meer bij de lokale

verkiezingen. De doorbraak was nabij, maar nu werd opnieuw aangetoond dat het een vergissing is om democratie te verwarren met volksheerschappij:

In plaats van de wil van het volk te erkennen en zich neer te leggen bij de opkomst van de Socialistische Reichspartij, drukten de democraten het verbod er in 1953 door.

Nog geen vijf jaar nadat de eerste denazificatiegolf was afgenomen, werden de SRP-leden opnieuw blootgesteld aan vervolging. Zelfs de meest loyale leden verloren geleidelijk aan moed en vertrouwen. Maar de geest van het nationaalsocialisme bleef levend. Het was terug te vinden in delen van de onderlinge hulpvereniging van de voormalige Waffen-SS (HIAG), in kleine groepjes binnen feitelijk reactionaire partijen (Deutsche Reichspartei en later Nationaldemokratische Partei Deutschlands) en er was ook een overvloed aan revolutionaire organisaties (bijvoorbeeld de later verboden, behoorlijk succesvolle Bund Nationaler Studenten, of het eveneens verboden Freikorps Deutschland) die het vuur voedden.

Maar succes bleef onmogelijk; er was niemand die een politieke strategie kon ontwikkelen tegenover steeds nieuwe verboden en heropvoedingsgolven. Het enige wat overbleef was de taak om het idee in kleine gemeenschappen te bewaren, kameraden bij elkaar te houden en te wachten op betere tijden. De stijgende welvaart speelde ook een rol; mensen wilden hun burgerlijke bestaan, waarvoor hard genoeg gevochten was met het oog op de discriminatie van vroegere nationaalsocialisten, niet opnieuw op het spel zetten. Eerst moest er een nieuwe generatie opgroeien die klaar was om de vlag over te nemen en naar de toekomst te dragen.

In 1968 richtte Wolf Dieter Eckart, een afgestudeerd ingenieur, de Bund Deutscher Nationalsozialisten (BDNS) op. Het was een brutale huzarenactie met lef en niet zonder tactische vaardigheid. Onze kameraad Eckart behaalde een unieke historische verdienste:

Met zijn openlijke bekentenis van het nationaalsocialisme beëindigde hij een lange nacht en gaf hij de aanzet tot de spectaculaire terugkeer van een dood gewaand idee op het politieke toneel van onze tijd. De nieuw ontstoken vlam is sindsdien niet meer gedoofd!

Het voorbereidende werk voor deze nieuwe stichting begon al in 1967. Via een advertentie in de reactionaire National-Zeitung, die echter door veel nationaalsocialisten wordt gelezen, zocht Eckart gelijkgestemden voor een Anti-Komintern Liga, waaruit later de BDNS ontstond. Maar hoe groot de verdienste van Wolf Dieter Eckart ook is voor de wedergeboorte van een

Duitse vrijheidsbeweging, hij faalde als politicus. Zonder dat de BDNS de kans kreeg om zich buiten Hamburg significant te ontwikkelen, werd het al een paar weken na de officiële oprichting verboden.

Maar de vlam was al niet meer te doven. Jonge mensen, revolutionairen, ontdekten dat je niet links hoeft te zijn om te kunnen vechten tegen een rottend systeem. Waar jonge nationaalsocialisten in 1969 met veel moeite een succesvolle nationaal-conservatieve partij, de NPD, hadden gesteund, klonk dat in 1970/71 anders:

"Brandt tegen de muur!" en *"Macht aan de volksverraders - nationale vrijheidsstrijd"*, eiste een menigte van vele duizenden in Würzburg en Kassel.

De actie WIDERSTAND verliep met elementaire kracht. Eerst honderden, toen duizenden verzamelden zich onder vlaggen met de grote W. Aktion WIDERSTAND was een enorme verzamelbeweging van alle nationale krachten - van gematigde reactionairen tot overtuigde nationaalsocialisten - verenigd in de strijd tegen de misdadige verdragen met het Oosten van de regering Brandt, waarmee de aanspraak op een kwart van het Duitse Rijk werd weggegeven.

Actie W werd echter gedragen door jonge revolutionairen, die voor het eerst geloofden dat ze het ontwakken van de natie voor zich zagen toen ze 's avonds met fakkels door de grote Duitse steden marcheerden en de coupletten zongen op de melodie van een oud nationaalsocialistisch strijdlid:

**Verzet is het parool,
Verzet is onze plicht.
Sloop de zonemuur,
Werp de regering Brandt omver!**

